

חיותמן

הרחוב היה מלא בגופה העירום להחריה, ובדמיונו נצטיירו ידי זרים צובטים את ירכיה הרכות, מלקקים בלשונם את תלולית הבטן, שורטים את גבה, נתלים בפיהם בפטמות השדיים, מנשקים ונושכים אותן, מורטים ודורסים את גופה החלק, מגלישים בכוח אל בין רגליה אצבעות ואת עצמם.

חיקוי לעולם אין בו משום יצירה. אבל עלינו ללמוד את השיטה (דוד פוגל, לשון וסגנון בספרותנו הצעירה)

"מה יש?" מילט חיותמן מפיו קריאה חטופה ונבהלת. הוא שהה כמה רגעים שכוך על מקומו בעיניים פקוחות, ואחר נתרוםם וישב מאובן ללא ניד. מן הרחוב הבקיע שאון חריקת גלגלים עד כדי החרשת אוזניים. לרגע דימה חיותמן לחשוב שהבית נתמוטט, והמיטה כמו נתהפכה ונזרקה על ראשו. "נבהלת, אהובי?", המתיק קולה של פיצ'י אל אוזנו, ומשב חם דגדג את לחיו השמאלית. הדבר היה נעים לו באיזו פינה סמויה שאצלו, וביקש להניח את ידו על כתפה ולנשק לה על פיה. "די, מתוק שלי. אין זה הזמן לכך, כבר מאוחר", אמרה, ובהיתק אחד קמה, פשטה את כותונתה, והחלה לעסות בשמן את שדיה המלאים בתנועות עגולות ומהירות. "פיץ", התפנק חיותמן בקולו כנעלב, "למה?". בפירת החדר נחו עיניו של חיותמן על זנב סיגרטה מעוכה. הוא נתרוםם ועשה צעדים אחדים בחדר, ובוהירות נפרזה התקרב אל היצור הלבן השכוך לו סמוך לכותל. הוא התכופף ושילח את ידו אל הסיגרטה, ובעוד הוא תוהה מהיכן באה אל החדר, מיעך אותה באטיות בין אצבעותיו והשיב אותה למקומה. באותה שעה נדמתה לו לחיותמן הסיגרטה כמין יציר חי בפני עצמו, ובדמיונו נצנצו רבבות זנבות מעוכים של נפילי סיגרטות מרקדות, עגות עוגה סביבו, חורצות כנגדו לשון חמה וארוכה. אחר נתרוםם מעורפל במקצת ונצטחק לכל מלוא פניו כמו לאיזה מחזה שנדמה לו כמשוי מתוך עולם של אגדה. "אהוב", קראה

פיצי שנכנסה עכשיו מן החדר השני, לבושה שמלתה התחתונה הקצרה, "אתה כבר צריך לצאת".

חיותמן השתרך מרחוב לרחוב, לא היה לו כל רצון לשקוט במקום אחד, וביקש רק להלך ולהלך כאילו ניטל עליו הדבר. בפינת השדרה איזו נעימות מרגות לב הציפה אותו לזכר אותם הטיולים המשותפים ברחובות הרקומים אורות מהבהבים וכרוזי חשמל המתלקחים ונדעכים חליפות. פה ושם ראה נשים צעירות רוכבות על אופניים, וכמו מתוך חלום ביקש לשלוח אליהן יד ארוכה כמה אמות, ולגעת בגופן היפה. חיותמן עמד רגע נבוך, וחש כיצד חיכו מעוות את פניו. "נתרחקו כבר", מלמל בלחש, והפנה את מבטו אל בתים גבוהים ואל אור בהלות קלוש שנותר בהם מן הלילה. מאחת החצרות, שלא ניתן לראותה מפה, נשמעו קריאות מוחלדות שהלכו ונתרחקו ולא נותרו מהן אלא המיה המומה ורסיסים של מילים מחווירות. אף על פי שלא הייתה לו מטרה מסוימה, התשוטט לו מרחוב למבוי, ולבסוף פנה אל גינה קטנה, שם, במרחק-מה ממנו זוג הילך לאט, בויגזים, זה בכתף זו. אודם קל פרח על פניה של האישה, ונחשול של חום עלה בלבו של חיותמן כששמע את בן לווייתה קורא: "בואי, נלך ללקוט שושנים". אחר, נבלעו במבוא של שער מואר.

בדרכו חזרה היה חיותמן אחוז איזו מתיחה פנימית בלתי נתפסת כמעט, וצעדיו נתמהרו כמו מעצמם. ממרחק-מה ראה בתוך קיבוצי שיחים גבוהים אדם צעיר משמר את שער הבית כבולש. "האפשר לאדוני שתיתן לי להיכנס?", נתמלטה השאלה פתאום מפיו חיותמן בהתקרב. "כאילו אינו יודע במה עסוקים. תחזור מחר", השיב לו הצעיר בכעס. חיותמן נתן עליו, מלמטה למעלה, עיניים תמהות. "ל-לא, זה לא ייתכן. כוונתי לומר, כאן בתי", והפנה אצבע אל עבר החלון שלפניו. הצעיר נסוג צעד לאחור, הרים את שתי ידיו כנכנע, ונדמה כמחייך מתחת לשפמו. אחר אמר, "בבקשה, ייכנס".

כבר מן הפרוודור נשמעו קולות שאגה, שעוד יותר משנתפסו בחושיו של חיותמן, היו נתפסים לדמיון בדרך המופשט כביכול, בלתי ממשיים, מרוחקים, כאילו לא נתרוממו ועלו מבעד לדלת הסגורה שלפניו. חיותמן עמד רגעים אחדים כנדהם. כאשר גבהו פתאום מן החדר נשימות פרועות, תמהות, אשר נשמעו לו כיבבה מרוסקת ולרגעים כהצטחקות פתאומית, נסוג מן הדלת, איבד את שיווי המשקל, ונפל אחורנית. רק עכשיו הבחין בפיסות נייר מקומטות, כרטיסי נסיעה אחדים, זנבות סיגרה, גפרורים, אי אלו מעות קטנות ופתיתי טבק שניקדו את הרצפה, המוכתמת עקבות נעליים חיוורים. כשראשו כאוב גרר חיותמן את רגליו אל הרחוב, ובדרכו חלף על פני הצעיר הבולש, שהחל לצחק בקולי קולות. הרהורים משונים נדחקו ועברו בו מסוכסכים זה בזה. הוא עצם את עיניו, נשען על כותל של בית, וכל העת עלתה פיצו בדעתו. הרחוב היה מלא בגופה העירום להחריד, ובדמיונו נצטיירו ידי זרים צובטים את ירכיה הרכות, מלקקים בלשונם את תולית הבטן, שורטים את גבה, נתלים בפיהם בפטמות השדיים, מנשקים ונושכים אותן, מורטים ודורסים את גופה החלק, מגלישים בכוח אל בין רגליה אצבעות ואת עצמם. "פיץ, פיץ, פיץ, פיץ", גנח חיותמן, ואחר החל לרוץ בכל כוחו, כאילו היה נרדף.

למחרת, כשיצא חיותמן אל הרחוב תוגה מחנקת אחזה בו. העיר נאנקה מתוך המולה מופרות, פושטת צורה ולובשת צורה בכל רגע ורגע. מאי שם נשמעו שריקות קטר

קטועות, צרחות בעלי דוכנים, טוטי אוטומובילים, ציוצי אנקורים לא נראים ונביחות תועות. "פלורקי", "בי-זו", נשמעו קריאות בעלי הכלבים מתחרות אלה באלה. "חיותמן", התנגן בחוזק קולו של שכן, "מה שלום האדון?", וכעבור רגע הוסיף "והגברת?". זוועה עברה בבשרו של חיותמן, ששילח לעברו פנים מבהילים. מיועף עד כדי התעלפות הילך חיותמן לאורך השדרה הראשית, ומדי פעם העיף עין אל השעון. זקנה שלא הכיר נתקרה אליו מרחק צעד אחד ופלטה "אימת השעון, אדון חיותמן?", אחר הוסיפה "אישה הגונה יש לו לאדון, הגונה מאוד פססס!". חיותמן שוב הוציא את שעונו והרהר, צריך לחזור הביתה! כן, צריך לילך! פיץ ודאי דואגת לו.

בהתקרבו אל ביתם, ראה לפני השער ערמת גברים, ברובם צעירים סמוקי פנים, שערים פרוע, והם מטלטלים ודוחקים זה את זה, מתאבקים ומסתחררים כבעלעול. פה ושם נראתה אישה נהדפת מצד אל צד, זועקת "תנו להיכנס!". קולות שחוק עמומים ומפחידים נשתמעו מתוך ערבוביית הפרצופים. חיותמן נתחלש והתחיל רועד ככתוך קדחת איומה. הוא לא נועז להוציא הגה, רק שוטט הכול בעיניו, וידע שדבר-מה איום מתחולל שם בפנים. הוא נעמד רגעים אחדים בראש מורכן, תוהה מי יאמר אליו מה יעשה.

חיותמן נתרחק מעט מן המקום. אי שם התחיל הולם שעון מרוחק שלוש. הוא ביקש עכשיו להלך ולהלך, להתערב בהמון המטיילים שעל מדרכות העיר. באותה שעה ידע כי אי אפשר לו לשוב שם. החזרה הביתה נדמתה בעיניו משונה כל כך, עלובה כל כך, ממש כאילו ציוו עליו לעוף אל הירח, אל כפרים על המרס, כאילו ציוו עליו לשים קץ לחייו. חיותמן הקיף את הבית פעם ועוד פעם אחת, ואחר נעמד שוב ליד שער ביתו. ההמולה שככה מעט, ונראה היה שהצעיר הבולש מתוך קיבוצי השיחים התגבר על המהומה. בשתיקה פילס לו חיותמן דרך בינות האנשים. כשנכנס אל ביתו ראה ישובים בפרוודור על שורת כיסאות ארוכה גברים צעירים ממתינים להיכנס אל החדר. מבעד לדלת שמע שאיפות רוח בקול מתאוה, עבה ונצמד כשל חיה איומה. חיותמן שלח מבט אל שורת הגברים ופלט בשקט "מי אחרון?".